

Znižanje vojnice

Po členu 228. zakona o ustroju vojske in mornarice z dne 6. septembra 1929. plačujejo državljani, ki so stalno ali začasno nesposobni za službo v vojski ali mornarici, od dovršenega 20. do dovršenega 50. leta starosti vojnico. Vojnica znaša 50% letnega neposrednega, to je osnovnega davka. Enako določilo je obsegal tudi prejšnji zakon o ustroju vojske in mornarice, vendar pa se je ta ostra izmera omilila s finančnim zakonom za 1928./29. Po členu 229. tega zakona je znašala vojnica za l. 1924.—1928. samo 25% v zakonu o ustroju vojske in mornarice določene izmere, dočim se je presežek odpisal. Zakonodajalec je torej že sam priznal, da je vojnica s 50% od neposrednega osnovnega davka preostala.

Navzlic temu pa je v novem zakonu o ustroju vojske in mornarice ostala izmera vojnice neizpremenjena. Ako je bila vojnica ostra že pri davkih po prejšnjih zakonih o neposrednih davkih, je tem ostrejša in potrebnejša znižanja pri davkih po novem davčnem zakonu, ki nalaga, kakor kaže donos neposrednih davkov, prebivalstvu težja bremena nego prejšnji davčni zakon. Davčne stopnje so v novem zakonu o neposrednih davkih tako urejene, da s samoupravnimi dokladi vred docela izčrpavajo plačilno zmoglost prebivalstva. Ako bi se pri vojnici zavezanih osebah to breme povečalo še za 50%, bi vojnica z davki vred za prizadete bila odločno preobčutno breme. Pobiranje vojnice v taki izmeri bi trajno ne bilo vzdržno in intesenti so stremeli za tem, da se vojnica ukine ali vsaj zniža, če bi popolna ukinitve ne bila mogoča. Te želje interesentov je poleg drugih korporacij tolmačila Zbornica za TOI v Ljubljani ministrstvu za finance.

Akcija za znižanje vojnice je v toliko uspela, da se je v finančnem zakonu za l. 1931./32. vojnica po členu 228. zakona o ustroju vojske in mornarice znižala od 50% na 20%, to je za 60%. Vojnica je tudi v znižani izmeri še vedno visoka, vendar pa ne več tako ostra, kakor je bila preje. Želeti bi bilo le, da bi znižanje veljalo že od dne 1. januarja 1929. in ne šele za bodočnost.

DOMAČE VESTI

d General Stojanović — vojni minister. Z ukazom Nj. Vel. kralja je sprejeta ostavka, ki jo je podal minister za vojsko in mornarico armijski general Stevan Hadžić, ki je stavljen na razpoloženje. Z ukazom Nj. Vel. kralja je na predlog predsednika ministrskega sveta imenovan za ministra vojske in mornarice prvi adjutant Nj. Vel. kralja armijski general Dragomir J. Stojanović.

d Prestolonaslednik Peter častni predsednik JZSS. Nj. Vel. kralj je dovolil, da prevzame prestolonaslednik Peter častno predsedstvo Jugoslovenskega zimskosportnega saveza.

d Grozen roparski umor. V velikonočni noči je bil izvršen v Jelovcu nad Kamnico pri Mariboru strahovit zločin, katerega žrtev je postala petčlanska rodbina posestnika Dobaja. Zločinec je s sekuro pobil in poklal 64-letnega posestnika Alojzija Dobaja, njegovo 70-letno sestro Kunigundo, njegovi hčerki 37-letno Alojzijo in 31-letno Terezijo ter 6-letnega rejenca Rajmunda Gosaka. Morilec je vsem žrtvam s sekuro razbil in deloma strašno razmesaril glave. Po tem grozodejstvu je pobral okrog 2.000 dinarjev iz omare. Posestnikov 26-letni sin Ivan, ki je spal v hlevu, je okrog polnoči vstal in šel v hišo pogledat na uro, ker je hotel na velikonočno jutro že na vse zgodaj začeti streljati z mošnjari. V hiši je našel vso rodbino pomorjeno. Skočil je skozi sprednja vrata in videl odhajati moškega, v katerem je spoznal človeka, ki je pri Dobajevih pred dnevi pomagal nakladati jabolka. Sin je takoj obvestil sosedo in orožništvo v Selnici, od tod pa je bila obveščena tudi orožniška četa v Mariboru. Orožniki so imeli kmalu popoln uspeh. Na velikonočni ponedeljek okrog osmih zvečer je mariborska orožniška patrulja izsledila morilca na cesti blizu Slivnice pri Hočah v osebi 24-letnega dninarja Rudolfa Mohorka, ki je zločin priznal. Mohorka, ki ga zasleduje mariborsko okrožno sodišče že zaradi neke-

ga umora, izvršenega pred leti pri Sv. Križu, so odvedli v Maribor.

d Spremembe pri ljubljanski policiji. Za upravnika policije v Ljubljani je imenovan dosednji predstojnik policije v Mariboru g. Vekoslav Kerševan, dosednji upravnik ljubljanske policije dr. Alojz Gustin pa je imenovan za banskega inspektorja.

d Otvoritev železnice Prilep—Bitolj. Na velikonočni ponedeljek je bila izročena rednemu prometu nova normalnotirna železniška proga Prilep—Bitolj.

d Bolnica za duševne bolezni v Novem Celju je prešla 1. t. m. iz bano-vinske v državno upravo. Država je z novim proračunskim letom, t. j. s 1. aprilom 1931. prevzela v svojo upravo vse zdravstvene zavode v Ljubljani in umobolnico na Studencu. V tej zvezi je prešel v državno upravo tudi zavod v Novem Celju, ki pa še ni odprt.

d Spremembe v vojniški občinski upravi. Z odlokom banske uprave z dne 27. marca so bili razrešeni naslednji občinski svetovalci odnosno odborniki trga Vojnika pri Celju: mizarski mojster Ivan Auditsch, šolski ravnatelj v p. Josip Koschutnigg, posestnik Jakob Kovač in trgovec Viljem Zottl. Na njih mesto so bili imenovani železniški poduradnik v pok. Karl Felician, upravitelj bano-vinske hiralnice Janko Jerala, posestnik Franc Jurčak in mizarski mojster Bogomir Spindler. Dosedanji župan Franc Novak, kolarski mojster, in posestnik Anton Potočnik sta javila izstop iz občinskega odbora in prosila za razrešitev, Franc Jurčak pa je odklonil mesto v občinski upravi. Vsi trije so namreč obboleli.

d Velik požar v Čreškovi pri Novi cerkvi. Na velikonočno nedeljo ob 2. popoldne je nastal v Čreškovi pri Novi cerkvi požar, ki je popolnoma uničil dve stanovanjski hiši in dve gospodarski poslopji posestnikov Franca Smrečnika in Jurija Gorečana. Rešili so samo živino, drugo imet-

je je pa zgorelo. Na kraj požara so prihiteli gasilci iz Nove cerkve pod poveljstvom načelnika g. Tajnska in gasilci iz Gaberja pri Celju. Tudi gasilci iz Celja so s svojim gasilskim orodjem prispeli pravočasno na pomoč. Da se požar ni dalje razširil, gre zahvala prostovoljnemu gasilnemu društvu v Novi cerkvi, ki je prispele prvo na pogorišče ter marljivo sodelovalo in požar lokaliziralo. Oba posestnika sta težko prizadeta, ker znaša škoda več stotisoč dinarjev, zavarovana sta pa samo za 20.000 dinarjev. Požar je baje nastal, ker so iz možnarjev streljali in se je na ta način vnela slamnata streha.

d Zopet požar v Levcu. Kakor znano, je pred kratkim pogorela hiša posestnika Rojca v Levcu. V noči na veliki petek pa se je vnelo gospodarsko poslopje posestnika Ivana Strenčana. Ogenj je uničil vse poslopje in gospodarsko orodje. Požar je bil očitno podtaknjen, ker je posestnik prejel pred dnevi grozilna pisma. Pri njem je gorelo že pred dvema letoma.

d Vinski sejem v Mariboru. Od 10. do 13. t. m. se bo vršil v Mariboru vinski sejem. Obiskovalcem tega sejma je dovoljen 50-odstotni popust za vožnjo na državnih železnih. Olajšava velja od 7. do 17. aprila.

d Pri hripi, bronhitisu, vnetju mandljev, pljučnem katarju, zasluženosti nosu, sapnika, požiralnika in jabolka, obolenjih oči in ušes, skrbimo za to, da čisto očistimo temeljito želoce in črevo z uporabo naravne »Franc Jožefove« grenčice. Znameniti strokovnjaki za nego zdravja svedočijo, da »Franc Jožefova« voda dobro služi tudi pri šeni in drugih mrzličnih nalezljivih boleznih. — »Franc Jožefova« voda se dobi v lekarnah, drogerijah in špecerijskih trgovinah.

d Dunajska vremenska napoved za sredo 8. aprila: Na nižjem Avstrijskem večinoma jasno, porast temperature, v ostali Avstriji zmanjšanje oblačnosti, porast temperature. — Splošna vremenska napoved: Nastopilo bo toplejše vreme.

R. MIKLIC:

Gregorčič — Mahnič

V članku hočem objektivno obdelati prepir med Gregorčičem in Mahničem, prepir med dvema, preko katerih ne more slovenska literatura. Niti preko Mahniča (važen posebno kot podlistkar in kritik), še manj pa seveda preko Gregorčiča. Objektivno sem dejal, da hočem obravnavati pravdo, ki je dvignila toliko nepotrebnega prahu in ki je še danes vzrok mnogim spodbudam, češ Mahnič je ubil enega najboljših slovenskih pesnikov. Koliko je to mnenje upravičeno in koliko ne, bom v naslednjem skušal podati. Viri, katere sem rabil v svrhu študija, so razprave in članki strokovnjakov, ki so bili ozir. so Mahniču miselnemu nasprotni, ali mu po mišljenju prijazni. Poleg tega sem predelal nad 80 Gregorčičevih pisem svojemu najboljšemu prijatelju notarju Gruntarju, v katerih se jasno zrcali pesnikovo razpoloženje za časa pravde. Da pa je pravda še bolj umljiva, je nujna značajka enega i drugega, kajti že v svojem bistvu sta si popolna kontrasta in ekstrema.

Simon Gregorčič. Mehka, nežna duša, vsa prekipajoča čustev, usmiljenja in ljubezni, a tudi trpljenja. Njegovo srce je bilo žrtvenik, on ni bil duhovnik, bil je svečenik in spravni dar narodov Bogu:

Mojo srčno kri škropite
po planinskih sočnih tleh.

kakor seme jo vrzite
po bregeh in po doléh...

Pevce po volji božji je sprejel poslanstvo na svoje rame. Lepo je to poslanstvo podal Finžgar z besedami Muze, ki govori popotniku — Gregorčiču na gori pod oljko: »...V tem trenutku, otrok moj, si izbran za trpljenje. V tvojo dušo se je razprostrlo nebo — in v njem je zažgan pekel... Glej, do vseh si poslan, da jokaš z njimi, da z njimi prepevaš. Ne bo je več rane v narodu, ki bi tebe ne bolela, ne bo trnja, ki bi tebe ne ranil, ne bo solze, katere ne bi jokalo tudi tvoje srce — ne bo vere tolažnice, katere ne bi verovala tvoja duša in ne bo ure obupa, katere ne bi bojeval ti... Ti pa boš sprašal sprašal čustva zemeljskih okost, ti jim boš vdihal življenje in ustvarjal v svetu pozizije iz lastne krvi — hčere trenutka, da se razbežijo med narod... Ves narod bo vzljubil te hčerke — kakor lastne otroke — porojene brez bolečin — od tisočih src, ki verujejo eno vero, gojé toisto upanje in goré v eni edini ljubezni. In takó bodo živele vsa ta peštra čustva, vse te luči trenutka, vse te solze bolečin — veliko večnost, ker jim boš oče ti v trpljenju pesnikovega poklica — ti samotni popotnik... Ob tem velikem spoznanju in odkritju je Gregorčič spregovoril moto celega življenja vesoljnemu narodu v »Kupi življenja« in kriknil prožno pribit na svoj križ v »Človeka nikar«.

In dr. Anton Mahnič? Rojen na Krasu je bil, na kameniti, neizprosno trdi in trpko oblikovani zemlji. Tudi on je bil trd, jeklen in neupogljiv značaj. Bil je kakor kraška »bora«, neusmiljeno bijoč na vse strani. Imel je trdno vero vase (Gregorčič ne!), bil je neodtujen in bi kljuboval ne samo naprednjakom, ampak vsem, če bi tako naneslo. Fanatično je ljubil svojo logiko. Dejal je celo: »Svijetu ne falj vjera, nego logika.« Mahnič ni le preganjal zmot, ampak — kar je težje in zaslužnejše — tudi neprijetnih resnic ni hotel zamolčati. »Kakor vihar je šel preko slovenskega neba, pobijal s točo in obenem čistil zrak,« pravi o njem Izidor Cankar. Bil je delaven, silnega temperamenta — človek, ki je slednjič moral obveljati, cel mož! Dr. I. Prijatelj, eden njegovih najhujših miselnih nasprotnikov, ga imenuje »velikega kladivarja«.

Vidimo torej dva ekstrema. Gregorčič, kakor lilijin cvet, nežen, občutljiv in dovzeten za najmanjši utrip sočlovekovega srca. Mahnič pa, kakor skala trd, strog znanstvenik, ki s silogizmom in filozofijo neusmiljeno secira življenje.

Ta dva ekstrema sta trčila. Po krivdi katerega? Brez dvoma je segel Mahnič na polje poezije, za katero pa je bil prekoren opazovalec, »brez organa« in pretežek filozof. Sedaj nastopijo vprašanja, kaj je bilo povod Mahničevih napadov oziroma kritik, kako se je pravda razvijala, in glav-

no vprašanje, ali je bilo res to usodno za pesnika in z njim za slovensko literaturo vobče?

Ko je Gregorčič izdal l. 1882. prvi zvezek svojih poezij, jih je slovenski narod res sprejel, kakor sprejme mati svoje hčerke. Izšla je tudi pesem »Človeka nikar«, ki je bila povod mnogim razmišljanjem. Ravno ta pesem je povzročila najhujše Mahničeve kritike. Važno pa je, da je Mahnič nastopil šele po polemiki s »Slovencem« l. 1884. Brez dvoma je, da Mahnič za literarne ocene ni bil sposoben, kajti bil je izborni filozof, ne pa slovstveni kritik. Literarno ni bil dovolj naobražen, kar priča njegov precej slabo bazirani estetski nazor.

Ni res, da bi Mahnič grajal Gregorčiča izključno s stališča mladinskega slovstva, kakor trdi Grafenauer. S stavkom: »Mladina, Bog mi je priča, imel sem pred očmi pri vsaki vrsti, ko sem pisal: Bodimo pa pri tem odkriti...«, povdarja potrebo odkritosti in jasnosti, ki je tedanji dobil tako primanjkovala.

Prvi vzrok, da se je lotil Mahnič Gregorčiča v svojih »Dodatkih«, je iskati v tem, da je pesnik Stritarjeve učene c. Stritarjevo svetožalje in njegov pesimizem pa ni ugajal Mahniču — katoliškemu optimistu. Njegova filozofija, ki sloni deloma na Aristotelu in Tomažu Akvinskemu, se ni skladala s Stritarjevim filozofskim nazorem o svetu in življenju, ki je zrasel pri Rousseauju in Schopenhauerju. Zato je obsodil

Celje in okolica

c **Prazniki.** Na veliko soboto popoldne se je jelo oglašati v gričev v celjski okolici pokanje topičev in pirotehničnih izdelkov. Procesij v soboto popoldne pri kapucinski, Marijini in župni cerkvi in v nedeljo zjutraj pri Sv. Jožefu se je udeležilo zelo veliko število ljudi iz Celja in okolice. Na oba praznika je bilo vreme lepo in je omogočilo številne izlete v naravo. Mnogo izletnikov je pohitelo k Celjski koči, živahno vrvenje pa je bilo tudi na Korošici, kjer se je zbrala številna družba smučarjev iz Celja, Maribora, Ljubljane in Zagreba.

c **Šahovski mojster Rudolf Spielmann,** ki se mudi na povabilo Jugoslovskega šahovskega saveza na turneji v Jugoslaviji, bo prispel tudi v Celje in bo igral s člani Celjskega šahovskega kluba simultansko tekmo. Čas in kraj tekme še nista znana.

c **Pevsko društvo »Oljka« v Celju** priredi v nedeljo 12. t. m. ob 16. v veliki dvorani Narodnega doma prvi pomladanski koncert pod vodstvom g. Mirka Videčnika. Na sporedu so narodne in umetne slovenske in hrvatske ter koroške narodne pesmi. Na koncert ponovno opozarjamo.

c **Primorski večer.** Podružnica »Soč« v Celju priredi v soboto 11. t. m. ob 20. v gornjih prostorih Narodnega doma primorski večer s plesom. Vabljeni vsi!

c **Korošci v Celju** bodo imeli letos svoj prvi redni sestanek v soboto 11. t. m. ob 8. zvečer v restavraciji hotela »Evrope«. Dolžnost vsakega Korošca je, da se vsaj enkrat na leto pokaže na kakem družabnem večeru.

c **Poroka.** Na Veliko noč sta se poročila v Celju g. Edo Kramaršič, fotograf v Kranju, in gdč. Tita Paradiževa, uradnica v drogeriji »Sanitas« in vnukinja krojaškega mojstra gosp. Josipa Zabukoška v Celju. Mlademu paru iskreno čestitamo!

c **Državna cesta Celje—Vojnik** je v tako strašnem stanju, da si slabše sploh ni mogoče več misliti. Poleg silno razvitega avtomobilskega prometa se po tej cesti razvija tudi najživahnjejši težki vozovni promet, kar vse zahteva redno vzdrževanje ceste. Razmere na tej cesti so danes kričeče!

c **Pijančevanje ob dnevih pozivanja rekrutov v stalni kader.** Sresko načelstvo v Celju razglasa: Na podstavi § 54. obrtnega reda prepovedujem vsem gostilničarjem, kavarnarjem, točilcem in trgovcem točiti ali prodajati rekrutom ali njih spremljevalcem vino, pivo, žganje ali špirit od 15. t. m. opoldne do 19. t. m. opoldne. Pod kaznijo je tudi gostom prepovedano ponujati rekrutom pijačo. Gostilničarjem, kavarnarjem, točilcem in trgovcem, ki se te odredbe ne bodo vestno in natančno držali, bom dal takoj lokal zapreti in bom razen tega proti njim kazensko postopal. Rekrute, ki bi prišli na dan poziva v komando vojnega okruha pijani, bo takoj na licu mesta kaznovala vojaška oblast, do tedaj pa so za dostojno vedenje in za treznost re-

krutov odgovorni župani odnosno njihovi pooblašteni organi, ki naj osobito pazijo, da kateri rekrut ne bo nosil s seboj alkoholnih pijač. — Sreski načelnik: dr. Hubad s. r.

c **Nogometna tekma.** Na Veliko noč ob 16. se je vršila na sportnem igrišču pri »Skalni kleti« prijateljska nogometna tekma med Atletik SK Celje in SK Svoboda iz Ljubljane. Tekma je končala z zmago Atletikov v razmerju 4 : 2. Gosp. Wagner je sodil objektivno in sigurno. Tekmi je prisostvovalo razmeroma malo občinstva.

c **Umrli** je na Veliko noč v celjski bolnici 56-letna prevžitarica Marija Bukovškova s Kalobja. N. p. v m.

c **Žrtvi velikonočnega streljanja.** Na Veliko noč je eksplodiral 21-letnemu posestnikovemu sinu Francu Pušniku v Jelcah v bližini Dobja pri Planini dinamični vžigalnik v levici in mu jo razmesaril. — Istega dne si je 17-letni Avgust Stančič s Huma na Sotli, steklar v Straži pri Rogatcu, pri velikonočnem streljanju s pištolo vstrelil v levico in si težko poškodoval roko v zapestju. Oba ponesrečenca so prepeljali v celjsko bolnico.

c **Nesreča pri delu.** 21-letni posestnikov sin Anton Kovač iz Loč pri Konjicah se je pred dnevi vsekali s sekuro v levi kazalec. Sedaj pa se je pojavilo zastrupljenje in Kovač je moral v celjsko bolnico.

c **Usoden padec.** V torek 7. t. m. okrog pol 12. dopoldne je padel 30-letni cinkarniški monter Ivan Bizjak v kotlarni cinkarne v Gaberju pri delu z visokega odra in si zlomil desno roko. Bizjaka so takoj prepeljali z rešilnim avtom v celjsko bolnico.

c **Dospelost neposrednih davkov in vojnice za 2. četrtletje 1931.** Davčna uprava v Celju razglasa: V smislu čl. 148. zakona o neposrednih davkih in zadevnega pravilnika, zapade dne 1. aprila 1931. v plačilo drugi četrtletni obrok zgradarine, pridobnine, rentnine, družbenega davka, pavšalnega davka na poslovni promet in vojnice. Vplačajte vsled tega mišljene četrtletne obroke nemudoma ali vsaj najkasneje do 15. maja 1931.,

Za pisanke

dobite apaške robce, prava svila po Din 35— in Din 70— pri

I. Kudiš, Celje

da se izognete zamudnim obrestim kakor eksekuciji, ki bo po 15. maju t. l. uvedena. Zamudne obresti znašajo 6% od nevplačane vsote davka ali vojnice in jih je računati od dneva, ko poteče skrajni rok za plačilo, do dne plačila. Opominski stroški in stroški za rubež pa znašajo 1% oziroma 2%, vendar ne smejo biti nikoli manjši kot 10 Din, razven tega je vplačati v slučaju rubeža takso po t. p. 79 taks. zak. v znesku po 5 Din. Dostavek za davkoobvezance, ki plačujejo davek na poslovni promet po knjigi opravljenega prometa: Prva četrtina zapade v plačilo 30. aprila 1931.

c **Izpraznjevanje greznic v poletnih mesecih.** Mestno načelstvo v Celju razglasa: Po sklepu mestne občinske uprave z dne 21. novembra

brže tudi »slavčka« ne bi bilo. Ali baš to svetobolje je postalo zanj usodno. Levec piše v »Ljublj. Zvonu« (1882.) in to že pred Mahničevim nastopom: »...navdaje nas strah... da bode pesnik zašel v nepogumno, a vendar tako zapeljivo gibanje in guganje mehkega subjektivnega svetobola.« Mahnič je vedel, da je Gregorčič stritarjanec, zato ga je napadal. Toda v Stritarjevem svetožalju je bilo tudi nekaj pristnega, splošno človeškega, njegov pesimizem ni ves svobodomiseln in Gregorčič ga je prevzel toliko, kolikor se je moglo zlagati z njegovim svetovnim naziranjem. A v Mahničevem času se je Gregorčičev pesimizem drugače čutil, mnogo ostreje nego danes, bil je še ostanek Stritarjevega programa; danes beremo pesem »Človeka nikar« neobčutljivi za hrup in zveze tedanje dobe in razbiramo le, kar je v njej nadčasovnega. (Konec prih.)

1930. se bo za izpraznjevanje greznic poleg običajne takse Din 20.— za vsak voz fekalij zaračunala za odvoz fekalij v mesecih maj, junij, julij in avgust še taksa Din 30.— za vsak odpeljan voz. Hišni posestniki se opozarjajo na gornji sklep občinske uprave s pripombo, da naj v lastnem interesu pravočasno prijavijo polne greznice za izpraznitve v tekočem mesecu pri mestnem načelstvu soba št. 2 med običajnimi uradnimi urami.

c **Nalezljive bolezni v Celju in celjskem srezu.** Po uradni statistiki je bilo stanje nalezljivih bolezni v mestu Celju in celjskem srezu od 15. do 21. marca naslednje: tifuzne bolezni: v celjskem srezu je ostal edini bolnik še dalje v oskrbi; škrlatica: v celjskem srezu je ostal od prej 1 bolnik, na novo je obolel 1, ostala sta 2 v oskrbi, v mestu Celju je ostal od prej 1 bolnik, na novo je obolel 1, ozdravel je 1, ostal je še 1 v oskrbi; davica: v celjskem srezu je ostal od prej 1 bolnik, na novo sta obolela 2, ozdravel je 1, ostala sta še 2 v oskrbi. Drugih nalezljivih bolezni ni bilo.

c **Najdeno.** V mestu so bili 6. t. m. najdeni trije bankovci po 10 Din in par novih črnih ženskih nogavic. Najdeni predmeti se dobijo pri predstojništvu mestne policije.

c **Besede »Cene so padle«** so velikega pomena. Ker je moja, že vsakomur dobro znana manufakturna trgovina nova, založena izključno samo s čisto novim, svežim in dobro izbranim blagom v najmodernejših vzorcih od priproste do najfinejše kakovosti, so tudi cene nove in izredno nizke ter današnjim težkim denarnim razmeram primerne. Moje geslo je: mal dobiček in čimvečji promet, zato ne delam nobene kričeče reklame, s katero se ljudstvo samo moti, temveč doprinesem dokaz, o katerem se lahko vsak sam že pri

Velika izbira

angleškega sukna je pri

I. Kudiš, Celje

najmanjšem nakupu pri meni prepičja. Priporoča se torej v Vašo korigist z odl. spoštovanjem **Anton Brumec**, manufakturna in modna trgovina pri »ANTONU«, CELJE, Gospodarska ul. 2.

Kino

Mestni kino Celje. Torek 7., sredo 8. in četrtek 9. aprila: »Avijatik«. 100% nemška zvočna drama iz življenja ameriških vojnih avijatikov. Junaški podvigi avijatikov v borbi z vstasi v Nikaragui, drzne akrobacije v nedoglednih višinah, visoka pesem tovarišstva. Sodeluje ameriška pomorska avijacija. Ta krasni letalski zvočni film še ni bil predvajan v Sloveniji, a je dosegel povsod drugod izredne uspehe. Predigra: **zvočna enodejanka.** Predstave vsak dan ob pol 9. zvečer.

Dopisi

Žalec. (Ljudsko štetje.) Na veliki četrtek popoldne je bilo že pri nas končano popisovanje. Popisni odbor je predal ves material trškemu predstojništvu. Izid je naslednji: Trg Žalec: 726 prebivalcev (357 moških in 369 žensk), 105 stanovanjskih hiš, 178 družin. Vrbje: 429 prebivalcev (193 moških in 236 žensk), 77 stanovanjskih hiš, 96 družin. Ložnica: 221 prebivalcev (110 moških in 111 žensk), 38 stanovanjskih hiš, 42 družin. Železniška postaja: 6 oseb (5 moških in 1 ženska), 1 poslopje, 1 družina. Orožniška postaja: 3 osebe (2 moška in 1 ženska), 1 poslopje, 1 družina. Skupaj 1385 prebivalcev (667 moških in 718 žensk), 222 stanovanjskih hiš, 318 družin. Najstarejša žena je Ana Herodeževa v Vrbju, rojena l. 1843., najstarejši moški pa Jakob Kunst na Sp. Ložnici, rojen leta 1845.

Sokolske potrebščine

sukno kakor tudi že gotove kroje, šajkače, telovadne majice, hlače in čevlje ter vse druge sokolske potrebščine nudi po nizkih cenah trgovina

Miloš Pšeničnik, Celje

Konjiško pismo

Hotel je pričel zidati te dni nasproti kolodvora g. Karl Peindl. V hotelu bo kolodvorska restavracija in 6 do 8 sob za tujece. Gradbeno delo je izročeno g. Golgrancu iz Celja. Dobro urejen hotel je za naš kraj s tujsko prometnih vidikov zelo potreben in pomeni lepo pridobitev za Konjice, kjer se razen nekaj novih zgradb pri podjetju Laurič po prevratu ni ničesar novega zidalo. Pri zgradbi so pa obenem dobili domačini zaposlitev in zaslužek.

Pogreb brez cerkvenih svečanosti in zvonjenja smo doživeli v torek 31. marca. Pokopali smo tukajšnjega gostilničarja in krojača g. Ignacija Bezovnika, moža poštenega in odkritega značaja, doslednega do zadnjega trenutka v svojih nazorih. Pogrebne svečanosti je opravil gosp. Viktor Eržen, urednik mariborske »Volksstimme«. Govoril je pred pokopališčem in nato na grobu, kjer so mnogoštevilni pogrebci zaključili skromne pogrebne ceremonije s trikratnim »slava«-klicem pokojniku, ki zapuša ženo in tri nedorasle otroke.

Gostilno in gospodarsko poslopje iz zapuščine po pokojnem Strašniku na Prevratu sta kupila na veliki četrtek

Dobro blago

po ugodni ceni dobite pri

I. Kudiš, Celje

pri ponovni javni dražbi tukajšnji trgovca g. Leopold Bruderman in njegova žena ga. Matilda za 103.000 Din. Ponudnikov je bilo malo.

Velikonočni kramarski in živinski sejem v Konjicah je bil, kakor običajno, tudi letos zelo dobro obiskan. Doved blaga in dagon živine sta bila velika, a kupčije so bile slabe. Za vole se je ponujalo 5 do 6 Din za kg. Gospodarska kriza se silno čuti tudi pri nas. Letošnji velikonočni pirhi so bili skromni. Morda bodo drugo leto kaj boljši.

»Snegulčico«, otroško igro v 6 slikah, bo uprizorilo še tekom aprila naše novoustanovljeno sokolsko lutkovno gledališče. Na predstavo že sedaj opozarjamo zlasti naše malčke, kt so se zadnjič pri otvoritveni predstavi tako prisrčno zabavali z »Gašperčkom«.

Sokolska deca, obojega spola, preko 30 po številu, spadajoča k Sokolskemu društvu Konjice, je pričela telovaditi v bližnjem Tepanju pod vodstvom šolskega nadzornika br. Gselmana in učiteljice s. Senice. Sokolska ideja

Točnost

je najboljša lastnost vsakega človeka, za kar je neobhodno potrebna dobra ura, katero si lahko nabavite za mal denar v Trgovskem domu Stermecki. Nikel Anker remontoar 43 Din gravirana, švicarska Anker 64 Din, remontoar zaprta (dvojni pokrov) 79 Din, Tula posrebrana (zaprta) 120 Din, budilka 45 Din, stenska ura 130 Din, stenska ura s kukavico 200 Din.

Trgovski dom Stermecki Celje

Prepričajte se osebno! Cenik zastoj!

Ljubljanska kreditna banka

podružnica Celje, Aleksandrova ulica

Centrala v Ljubljani

Ustanovljena 1900

Ustanovljena 1900

Delniška glavica Din 50,000.000.— Skupne rezerve nad Din 11,000.000.—

Brzjavlj: Ljubljanska banka

Telefon: 76

PODRUŽNICE: Brežice, Črnomelj, Kranj, Maribor, Metković, Novi Sad, Novo mesto, Ptuj, Rakek, Sarajevo, Slovenjgradec, Split, Šibenik, Zagreb

Se priporoča za vse bančne posle.

Oglašujte v „Novi Dobi“!

vključ velikemu nasprotovanju gotovih krogov dobro napreduje v našem srezu, saj ljudje uvidijo, kakšnega pomena in važnosti je sokolska organizacija za napredek in dobrobit naše države in naroda.

Otvoritev sokolskega gledališkega odra v Sokolskem domu v Oplotnici se je vršila na velikonočni pondeljek popoldne. Uprizorili so z uspehom igrano „Domen“. Po predstavi se je razvila, prijetna zabava. Otvoritvene prireditve so se udeležili v večjem številu tudi Konjičani.

Ljudsko štetje pri nas v trgu prav zanimivo poteka. Da omenimo samo nekaj zanimivosti. Nekateri občani navajajo pri popisu nemško narodnost, a materni jezik slovenski in narobe. Čudno mišljenje, čudna logika, o čemer bo še popisovalni odbor in nadrejena oblast premišljevali in govoriti. Dalmatinski krošnjari, 8 po številu, ki se mudijo te dni pri nas, niso hoteli dati popisovalcu nikakih podatkov. Popisovalec je moral poklicati policijsko asistenco na pomoč, da je lahko izvršil svoj posel. Popisovalci imajo težko delo, kar bi moralo prebivalstvo upoštevati.

Vreme je postalo pri nas vendarle pomladansko, dasi še vedno piha mrzla sapa. Ljudje imajo polne roke dela, ki se je sedaj hkratu nabralo v vinogra-

dih, na poljih in na domu. V letošnjem pustu je bilo pri nas prav malo porok. Pač pa je bila smrtna žetev prav obilna.

Žalski oder

V tekoči seziji so naši diletantje prav marljivi in so uprizorili v nedeljo 29. marca v Roblekovih dvorani v Žalcu že šesto gledališko predstavo in sicer Ganglovega »Sina«, dramo v štirih dejanjih.

To pot so igrali v prid Sokolskemu društvu v režiji g. Draga Štoklja.

Glavna uloga Antona Slemenca je bila v rokah g. Presnika, ki je napravil z govorom in kretnjami najboljše utis, le živčna hiba je bila malo pretirana, maska pa za 60-letnega moža neodgovarjajoča.

Zanj je bila njegova Marija (gdč. Šketova) še premlada in je storila svojo dolžnost v ulogi nesrečnih dogodljajev v rodbini. Njena hčerka Tilka (gdč. Hrovatova) se je znatno zboljšala in se ji vidi napredek.

Nehvaležno in zelo težavno ulogo pa je doigral režiser g. D. Štokelj v ulogi Slemenčevega sina Cirila, ki bi delal čast tudi mestnemu odru. Uloga sina Metoda (g. Kveder) je bila v dobrih rokah, istotako je bila tudi

zasedba uloge njegove neveste Mariice (gdč. Kvedrova) zelo dobra. Zdravnik dr. Trdina (g. Lihteneger) mi je bil vsekakor premlad in bi moral vztrajati v prvotni maski ne oziraje se na to, je-li ostalim igralcem prav ali ne. Na odru mora biti disciplina. Višek tragedija pa nam je dovršeno podala Trdinova sestra Helena (gdč. Pravdičeva) v vsem dejanju, razen v prizoru, ko zapušča po strelu oder.

Orožniški vodja je bil izboren deklamator, Meta pa postrežljiva služkinja. Pogrebi niso bili na svojem mestu; šale zbijati ob obisku pokojnika na mrtvaškem odru ni dostojno in kvari splošni utis.

V splošnem je bila vsa uprizoritev prav dobra in škoda je, da je občinstvo premalo upoštevalo lepo igrano. Radi tega se je tudi zakasnil začetek — po krivdi onih, ki nimajo razumevanja za dramo.

K.

Književnost

Mamin Sibirjak: »BRATA GORDEJEVA«. V založbi konzorcija »Nove Dobe« in tisku Zvezne tiskarne v Celju je ravnokar izšel v lični opremi roman »Brata Gordejeva«. Ta roman je najboljšo delo odlič-

nega ruskega pisatelja D. N. Mamina-Sibirjaka, ki nas vodi s svojim romanom v štirideseta leta preteklega stoletja. Dejanje se vrši v velikem industrijskem in rudniškem podjetju na Uralu. Pisatelj je izvrsten poznavalec industrijskega in rudniškega življenja v uralskem gorovju. Neprisiljeno nam slike dvoje za rusko preteklost in sedanost nad vse važnih dejstev: prehod od starega tlačanstva k industrijskemu načinu produkcije in prenos zapadno-evropskih kulturnih vrednot na širni ruski svet. Poleg pozitivnega učinkovanja nam odkriva zlasti tudi razkrojni vpliv obeh dejstev na osnovi ruskega življenja. Mamin-Sibirjak ima odlične vrline ruskih pisateljev, smisel za realnost, konkretnost in plastičnost, pri tem pa vendarle obdaja ves roman žar neke tople in mirne romantike, ki vodi k harmoničnemu doživetju povesti. Roman učinkuje tudi s svojim živahnim in napetim pripovedovanjem. Knjiga ima 88 strani in stane lično broširana samo Din 12.—. Naročila sprejema uprava »Nove Dobe« v Celju. Knjiga se dobi tudi v knjigarnah. Roman toplo priporočamo.

James Oliver Curwood:

Podarjeni obraz

Roman

Poslovenil Boris Rihteršič

To noč mu je pela žolta, mogočna reka, ki jo je še kot deček imel rad, spet svojo čudovito pesem in mu žuborila v spomin vse tiste pravljice in vesti, ki sta jih zabrisali v njem beda in žalost. Ves srebrni se je mesec kopal v reki in topel veter je vlekel od juga. Keith je sedel s prižgano pipo dolge ure na bregu in prisluškoval mrmranju in lokanju valov, ki so hiteli pod njegovimi nogami. Saskačevan mu je bil zmeraj več kakor navaden žolt in širok tok vode.

Na njegovi strani je zrasel in tako je ta reka postala del njega samega, saj je skrbno materinsko čuvala njegove prve sanje, njegovo zbujačo se častilakomnost. Ob njenem bregu je doživel tudi svojo prvo pustolovščino. Reka je bila njegova družica pri igranju, njegova tovarišica, njegova prijateljica. In to noč ob novem svidenju se je zazdelo Keithu, da čuje v žuborečih glasovih valov nežne pozdrave, veselo dobrodošlico. Keithovi pogledi so sledili srebrnemu traku in zalila ga je povodenj spominov. Trideset let nazaj; njegova lepa, blaga mati je stala pri njem, in ob uri solnčnega zahoda, ko je bilo čas misliti na počitek, je pripovedovala sinčku krasne povesti. Kakor bi jo bil včeraj čul, tako živa mu je mahoma postala čudovita pravljica o reki Kistačivunu. Kako se rodi daleč, daleč od tod, visoko v tajinstvenih zapadnih gorah, ki jih še ni videlo človeško oko in še ne prestopila človeška noga, kako se spusti z gričev na ravnino in kako postaja čedalje širja in globlja, dokler ne priteče mimo domačih vrat in ne dá od sebe zlatih peščenih zrn, ki jih nosi v svoji zlati zibelki in oddaja ljudem, da obogate.

Oče pa mu je bil pokazal globoko izhojene sledove bivola na bregu in mu pravil o Indijancih, in kaj se je godilo v deželi, preden so se tu naselili belci. Tako je postala reka med očetom in materjo knjiga pravljic, njegova deveta dežela, neizčrpni vir sanj in obrazov otroških let.

To noč mu je bila reka edino, kar mu je še ostalo na svetu. Bila mu je edina prijateljica, pri kateri je smel računati na prijateljstvo, edina tovarišica, ki ji je lahko brez skrbi pred izdajstvom odprl svoje srce. In obenem z bolestjo za vsem, kar je ljubil, kar je nekdaž živelo in bilo zdaj mrtvo, je obšla Keitha čudna sreča, duševni zanos, kakor da bi mu bil veleto obljubil, da ga potolaži.

Široko je razprostrl roke, in daleč čez vodo je bežal njegov glas: »Ti ljubi stari, dragi veletok — jaz, John Keith! Jaz sem spet prišel!«

In zazdelo se mu je, da čuje iz mrmrajočih valov žuboreči odgovor: »John Keith je spet prišel! Vrnil se je!«

IV.

Teden dni je potoval John Keith ob bregu Saskačevana navzdol. Zračne črte ni bilo več kakor približno sto štirideset milj od Cumberland-House, postojanke družbe Hudson-Bay, pa do Princea Alberta; toda Keith si ni izbral najkrajše poti. Ker se je držal brega, se je podaljšala njegova pot za šestdeset milj.

Samo zato, ker se je bližala ura, na katero ga je bil pripravil Conniston, je čutil iskreno potrebo po pomoči svojega mogočnega prijatelja, ki ga je z njim že od mladih let družilo toliko vezi. Veletok mu je vlival poguma in zaupanja in v njegovi družbi je lahko jasneje uredil svoje misli. Ponoči je taboril na žoltozlatem bregu, spal je na prostem in samo lesketajoče se zvezde so bile nad njegovo glavo, njegovo uho pa se je do sitega napajalo ob domačih glasovih iz davno minulih časov, po katerih ga je v pregnanstvu razjedalo hrepenenje in gnalo v blaznost, ker se mu je moral odreči: mehkih ptičjih glasov, prijaznemu prodnikovemu tvt, tvt, tvt v mesečni noči, skovikanju sove, čofotanju in zaspanih glasovih divjih gosi, ki so na poletu na jug prišle že do tod. S tega juga mu je prihajalo časih na uho celo lajanje kojotov in nasmehnil se je, če se je spomnil fantovsko divjih gonj na konjskem hrbtu za temi malimi, žoltimi tovariši pri igranju. Iz temnih pragozdov z drugega brega ga je često zbudilo zlovešče zavijanje severnih volkov. Tako je v resnici potoval po ozki stezi med dvema različnima svetoma. Na eni strani so čakale v zelenju valujoče prerije, rodovitna žitna polja in človeška bivališča: kmetije in mesta — na drugi pa je ležala divjina in njena vrata so mu bila še zmeraj odprta.

Sedmi dan v jutranjem mraku mu je udaril nov, tuj glas na uho. To je bil žvižg vlaka iz Princea Alberta. Sleherno živčno vlakence njegovega telesa je odgovorilo presunljivemu žvižgu z nenadnim zgrozenjem. To je bil prvi glas, ki je pozdravil njegov povratek med ljudi, in ta glas je zvrtnil tisoč spominov v njem. Zdaj je vedel, kje je, natanko je vedel, kaj bo zagledal ob naslednjem kolenu reke. Samo še nekaj minut in moral bo začuti zaspani čug, čug stare trebilnice za zlati pesek, ki je gotovo zasidrana blizu McCoffinovnega jezika. Zagledal bo »Betty M.« in seveda starega Andyja Duggana ob njenem vitlu,

še zmerom bo oni stari rdečebriadi orjak resastih las, ki ga v mestu zgolj iz ljubeznjivosti imenujejo rečnega pirata. V kotu ust bo imel svojo staro počrnelo pipo in bo zavil v oblak njenega dima. Z lopato bo stresal v čeber polzki pesek, kakor ga je že stresal več kot dvajset let. Svoj živ dan je Andy kopal zlato, najprej v gorah, potem ob reki. Trdovratno in žilavo kakor smrt se je zagrizel v peščene sipine zgoraj in spodaj ob McCoffinovnem jeziku. Keith se je smehljaj, ko je pomislil na Andyjev pohlep po prekajeni svinjini. Okrog »Betty M.« je zmeraj plaval lahen duh po gnjati in v mestu so nekateri ljudje celo pravili, da diši Dugganova brada po sveže prekajenem mesu.

Zdaj je zavil Keith proč od reke in krenil po stari drvarski poti. Navzlic zbranosti in pripravljenosti na psihološki trenutek, kakor ga je imenoval Conniston, se je zagrizel v Keitha mučen nemir. Zdaj naj se spusti v veliko igrano z usodo iz očesa v oko. Samo še nekaj ur in igrati bo moral svojo edino kvarto. Če dobi, se mu odpre življenje, če izgubi, ga zapravi. Stari pomisleki in dvomi, o katerih je mislil, da jih je že premagal, so ga novič napadli. Ali je vredno izpostaviti se nevarnosti? Ali ni brezumno spustiti se v to pustolovščino, kakor sta se domenila s Connistonom? Še zmeraj mu je gozd odprt. Lahko bi se vrnil. Igra še ni tako daleč, da se ne bi mogel umakniti, in nekaj časa mu je velel silen nagon, naj pobegne. Nenadoma pa je stal na robu goličave pred McCoffinovnim jezikom. Videl je, da leži sopihajoča trebilnica »Betty M.« tik ob bregu, in zagledal je Andyja Duggana samega, kako je z dolgimi koraki plezal po strmih obrežju. V naslednjem trenutku je stopil Keith naprej in starcu zamahnil z roko v pozdrav.

Keithovo srce je burno utripalo, ko je Duggan prihajal bliže. Ali je mogoče, da ga stari zlatokop ne spozna? Keith je pozabil na svojo brado, pozabil na velike izpremembe na sebi, ki so mu jih zarezala štiri trda leta. Misli je samo na to, da je bil Duggan njegov stari prijatelj, da sta stokrat in stokrat sedela v pokojnem zlatem soju večernega solnca drug ob drugem na bregu in si pripovedovala dolge povesti o Saskačevanu, ki sta ga oba ljubila. Dugganove zgodbe so zmeraj pravile o pravičnem raju, ki naj bi bil skrit visoko gori v zapadnih gorah ob izviru reke: paradiž, ki ugodni vsaki želji, mameča zlata vaba, leskečoča se žolta izkušnja ob zibelki Saskačevana, ki jo varujejo kakor stolp visoki gorski orjaki, tam kjer je Duggan pred davnim časom stikal za zakladom, o katerem je dobro vedel, da mora biti tam nekje skrit.

Po svetu

s **Krona v jarku.** V Kavkazu so našli kmetje v bližini vasi Gerlu v nekem jarku krono, v kateri so spoznali kasneje krono zadnjega kralja Georgije, Iraklija. Pred boljševiško revolucijo je bila spravljena v nekem muzeju in je na nepojasnljen način izginila. Njena vrednost se ceni na 200.000 zlatih rubljev. Krone kraljice, ki je istotako leta 1917. izginila, pa še dosedaj niso našli.

s **Hiša s 5000 vrat in 3000 okni** je seveda v Ameriki in sicer v Hollywoodu. Poslopje, 35 metrov dolgo in 16 metrov široko, je zgrajeno v velikem Paramountovem tonfilmskem oddelku in služi v to svrhu, da je v njem shranjenih nebroj vrat in oken za dekoracije pri snemanju zvočnih filmov. V poslopju je zbirka 5000 različnih vrat in 3000 oken.

s **Sijajno zgodbo** poročajo iz Termini v Italiji o zvitem zakonskem možu, ki je vedel, da ga žena vara, pa jo je hotel zgrabiti in flagrantni. Neka dne ji je sporočil, da odpotuje. Na tistem pa se je zvečer vrnil in res zalotil ženo z ljubimcem. Žena je skočila kar skozi pritlično okno, mož pa je s pomočjo svojega svaka zgrabil ljubimca žene, ga stlačil v vrečo, ki jo je zabasal še s cunjami in nato ob koncu prevezal, kakor se prevezujejo italijanske salame. Nato si je vrečo naložil na rame in jo med smehom občinstva nesel na policijo. Tam so vzeli vrečo z ljubimcem vred v svoje varstvo, medtem pa so tudi že aretirali pobeglo zakonolomko.

s **Spomenik poštni golobici.** V Bruslju so nedavno odkrili spomenik — poštni golobici. Spomenik stoji v starem mestu na cesti Rue de l'Hospital in predstavlja ženo na podstavku. Žena ima na roki golobico, ki razpenja krila k poletu. Spomenik je čuden po svojem motivu, je pa važen spomin na vojno dobo. V vojni, ko je bila Belgija zasedena od Nemcev, so bili poštni golobi glavna zveza med zasedeno deželo in prijateljskim inozemstvom. Gojenje poštinih golobov je od onega časa v Belgiji postal kult, kateremu se posvečajo stotisoči iz vseh slojev prebivalstva. V takih okoliščinah ni bila za društvo gojiteljev poštinih golobov težka naloga, da je zbralo potrebno vsoto za spomenik.

Anekdote

Slavni ruski pisatelj Lev Tolstoj se je, kakor znano, silno priprosto oblačil. Često je prišlo zato do komičnih prizorov.

Nekoč je čakal na peronu v Tuli. Pravkar je privozil brzi vlak. Iz kupeja prvega razreda je izstopil neki gospod in stekel naglo v čakalnico. Takoj nato se je odprlo neko okno in zaslišal se je ženski glas: »Saša!

Celjska posojilnica d. d. v Celju

V LASTNI HIŠI NARODNI DOM

Kupuje in prodaja devize in valute.

Sprejema hranilne vloge na knjižice in tekoči račun ter nudi za isti popolno varnost in ugodno obrestovanje.

Podružnici: Maribor, Šoštanj

Saša! Toda Saša je bil že izginil. Lev Tolstoj je stal v bližini in je opazoval ves prizor.

»Očka,« ga je poklicala dama, »ste-cite naglo in mi pripeljite dotičnega gospoda, dam vam zato napitnino!«

Tolstoj je res takoj izvršil naročilo in prejel zato od dame napitnino.

V tem hipu pa je završalo med čakajočo množico: »Tolstoj, Tolstoj!« Tudi dama je vprašala: »Kje pa je?« Pokazali so takoj na častljivega starčka v kmečkem kožuhu. Dama je prebledela. Stopila je takoj k njemu in rekla: »Za božjo voljo, gospod grof, silno mi je mučno.« Tolstoj se je smehljaj.

»Prosim vas, vrnite mi denar, ki sem vam ga izročila in mi nikar ne zamerite.«

»Nikakor, denar obdržim za vsako ceno, ker je morda edini, ki sem ga res pošteno zaslužil...«

Med tem je zadonela sirena, vlak se je odpeljal in dama se je osramočena zopet umaknila v svoj kupe.

Scribe je dobil nekoč od bogatega Parižana, ki je hotel za vsako ceno postati slaven, sledeče pismo: »Ljubi gospod Scribe, gotovo mora biti imenitno, sodelovati s tako znamenitim človekom, kot ste Vi. Prosim Vas, napišite kako dramo in dovolite, da jaz kaj pristavim. Škode gotovo ne boste imeli od tega.«

Razjarjeni pesnik je odgovoril: »Dragi gospod, odklanjam Vašo nenavadno ponudbo. Ali ste že kedaj videli, da bi bila konj in osel skupno vprežena?«

Bogati Parižan pa je nato pristavil: »Vaše kratkovidnosti Vam ne štejem v zlo, toda kdo Vam je dovolil, da me titulirate s konjem?«

Franc Molnar se je zopet enkrat poročil. Nevesta ga je vprašala: »Kje pa imaš frak?«

Frak: Tega oblečem samo za premijere!«

Kina vino z železom „Eritrocit“

proti slabokrvnosti in bledičnosti, za oslabele in rekonvalescente.

**Stara lekarna „Pri Orlu“
Mr. Ph. Ivo Tončič**

CELJE, Glavni trg — Aleksandrova ul.

Odrasli in otroci

delajo z velikim uspehom kuro za čiščenje in osveževanje krvi s **Figolom**. Figol se dobi v vsaki lekarni, po pošti ga pa pošilja proizvajalec: **lekarna dr. Semelič, Dubrovnik 2/32**. Tri steklenice s poštino 105 Din, 8 steklenic 245 Din, 1 steklenica 40 Din.

Iščem za Celje in ostalo Slovenijo

dobro uvedenega in verzanega zastopnika v alkoholni in vinski stroki. Nastop službe takoj. Ponudbe prosim na: Rudolf Marić, Zagreb, Kaptol 30.

ZAHVALA.

Za vse izraze blagodejnega sočutja k nenadni izgubi, ko nas je zapustila naša ljubljena hčerka, sestra in teta, gospodična

ANGELA KODERMAN

izrekam v imenu svoje rodbine iskreno zahvalo vsem, ki so se drage pokojnice spomnili in jo spremili k zadnjemu počitku. Osobito se zahvaljujem č. duhovščini, tv. Pacch'affo, Knez & Co in uslužbencem za podarjeni venec, kakor tudi vsem ostalim za podarjene vence in cvetje.

CELJE, dne 7. aprila 1931.

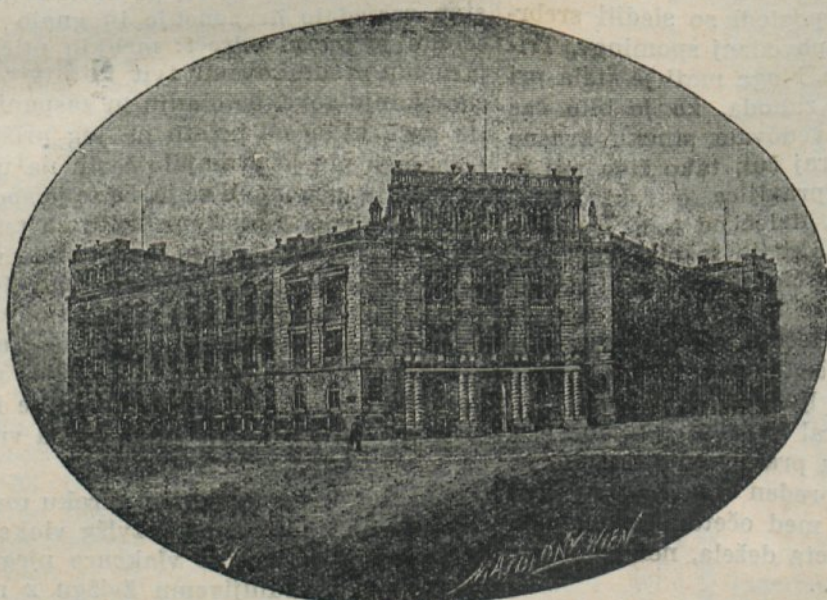
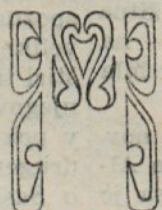
Neža Koderman.

Najvarneje in najugodnejše se nalaga denar pri pupilarnovarnem zavodu, ki že obstoja 64 let

Celjska mestna hranilnica

v CELJU, KREKOV TRG (v lastni palači pri kolodvoru)

Prihrankom rojakov v Ameriki, denarju nedoletnih, ki ga vlagajo sodišča ter naložbam cerkvenega in občinskega denarja posveča posebno pažnjo.

Hranilnica daje posojila na zemljišča po najnižji obrestni meri. Vse prošnje rešuje brezplačno.

Za hranilne vloge jamči poleg še mesto Celje z vsem premoženjem in vso davčno močjo.

Urejuje Rado Pečnik. — Odgovoren za konzorcij »Nove Dobe« in Zvezno tiskarno Milan Četina. — Oba v Celju.

Očala
s steklom

**Zeiss
Punktal**

varujejo Vaše oči

Samoprodaja:

Anton Lečnik, Celje

Ure zlato srebro

Oglašujte!